

De aceea a zis Isus: Pe „oricine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu care le este în ceruri”.

(Matei 10,32)

MISIONARUL VIETII CRESTINE

Și a zis Isus Apostolilor săi: Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia în toată făptura (Marcu 16, 15).

Învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit: și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului Amin. (Matei 28, 20)

Este scris:

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe El din morți, vei fi mântuit”.

(Romani 10,9)

UMBLAȚI CĂLĂUZIȚI DE DUHUL (Galateni 5,16)

Un cuvânt de mare însemnătate, o adevărată povară a vieții creștinului ne-a rămas scrisă la Galateni 5,16-17

Umblați călăuziți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești — așa că nu puteți face tot ceea ce doriți.

Ce călăuză minunată ne recomandă aici apostolul Pavel. Toți cei ce au avut și toți cei ce vor avea această călăuză minunată, nu s'au rătăcit și nu se vor rătăci niciodată. Vai însă, cât de puțini sunt aceia cari cunosc această călăuză și o urmează cu adevărat.

Învățații, cercetătorii de locuri și păduri necunoscute, mai ales prin Africa și Asia, de câte ori se duc în cercetare iau cu ei câte un om de prin partea locului, care știe drumul și cunoaște locurile — să le fie călăuză. De multe ori însă această călăuză e rea, și ei se perd și se rătăcesc ajungând pradă animalelor sălbatice, sau mor de foame undeva. Uneori aceste călăuze au legături cu cetele de tâlhari, cari îi jefuesc și-iucid pe cei călăuziți. Așa că o călăuză trebuie aleasă cu multă grijă.

Tot așa și nouă, prin pustia acestei lumi ne trebuie o călăuză. Și călăuză noastră e Duhul sfânt. Duhul trimis nouă de Mântuitorul. Călăuză aceasta cerească făgăduită de Domnul a purtat prin lume pe cei 12 Apostoli ai Domnului și pe toți ucenicii și martorii lui adevărați, din toate timpurile și din toate neamurile. E îndrumătorul cel bun, care începând din ziua minunată a Cincizecimii și până la sfârșitul veacului a călăuzit și va călăuzi pe toți mărturisitorii Adevărului Evanghelicului Lui.

Să băgăm însă bine de seamă aici! Sânt astăzi în lume multe „călăuze” sunt multe duhuri și multe căi, și se arată căi care i se par omului bune dar pe urmă duc la moarte” (Prov. 14, 12) De aceea, preaiubiților să nu dați crezare oricărui duh ci să cercetați duhurile dacă sânt (sau nu)

dela Dumnezeu, căci în lume sau ridicat mulți prooroci mincinoși (I Ioan 4,1)

Rătăcirea religioasă e cea mai primejdioasă rătăcire. Rătăciții aceștia sânt cei mai de plâns. „Având o formă de evlavie” (II Timotei 3,5) ei cred că e de ajuns pentru a te mântui să împlinești anumite datini și obiceiuri, dar păcătuiind mai departe. Și purtați de această „călăuză”, ajung pe veci în iad.

Dacă vrei să nu greșești durumul, atunci urmează cu scumpătate îndemnul Sf. Duh și învățătura curată a Bisericii Domnului și a cuvântului

sfânt din Sf. Scriptură.

Să nu ne mirăm! — „satana se prefacă de multe ori, de cele mai multe ori, în înger de lumină” — în gând „bun”, în duh „adevărat” ca să înșele pe cei „aleși”. De aceea cuvântul lui Dumnezeu ne face băgători de seamă: Cercetați duhurile!

Duhul lui Dumnezeu, călăuză „noului de martori”, nu călăuzește și nu poate călăuzi decât pe calea Evanghelicului lui Isus cel răstignit. Și nu călăuzește decât pe cei ce se lasă călăuziți de El. Indată ce unii se arată sfătoși și o iau înaintea acestei călăuze, alegând ei un drum mai drept

o cale mai „bună”, duhul îi părăsește, îi lasă să se ducă. Și apoi vin altele și alte călăuze...

Dar dacă ți-ai ales călăuză pe Duhul Domnului, dacă îl urmezi cu smerenie dar și cu îndrăzneală, iubitul meu, fii încredințat că prin orice necazuri, prin oricâte prăpăstii, prin oricâte lanțuri și spini va trebui să mergi, călăuză aceasta te va conduce acolo sus, în Ierusalimul cel Ceresc. Fiindcă numai această Călăuză cunoaște drumul într'acolo.

Toți cei „călăuziți de Duhul”, au un semn. Au roadele Duhului care sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor...” (Galateni 5,22-23)

Fratele meu, sora mea! — Băgați bine de seamă. Astăzi e plină lumea de „călăuze” mai mult ca oricând. Și băgați de seamă că numai una singură e adevărată. Aceia care îl arată pe Isus cel răstignit care chiamă la răbdare, la îndrăzneală, la suferințe în lumea aceasta — pentru Evanghelia. Aceia care a întemeiat și călăuzit Biserica totdeauna.

Copilași ai Domnului, voi pe cari călăuză aceasta sfântă vă poartă din nou pe căi spinoase și grele — nu descurajați, urmați-o înainte pe această binecuvântată „Călăuză” și nu doriți să întoarceți iar înapoi la pașiștea moale a pierzării din care ați eșit. Încă puțină răbdare, încă puțină suferință, și vom ajunge în hotarul binecuvântat al Canaanului ceresc. Ridicați ochii dela pământ, dela năcazul acesta trecător și priviți înainte: se vede Canaanul, se vede Ierusalimul cel ceresc.

Mai avem puțină cale, foarte puțină! — și ne vom întâlni acolo.

Sculați-vă să mergem.

Doamne, călăuzește-ne (Psalm 5,8) Duhule sfinte, călăuzește-ne!

T. Dar

In timp de „furtună“!

Stăpânul cerului și-al lumii
Stăpâne sfânt și-adevărat,
Suntem în mijlocul „furtunii”
Și sufletul ni-e amenințat!

Pe marea mântuirii noastre
O grea furtună s'a pornit
Năprasnic vântul morții bate
Și mulți din frați s'au rătăcit

Ne stă 'mpotriva valul urii
Și neguri grele de păcat
In calea mântuirii noastre
Nori grei și mari s'au ridicat

Stăpâne! — scoală-te Stăpâne
Oprește „vântul” că pierim
Isuse, scapă-ne din valul
In care azi ne prăbușim...

Vârtejul greu ne înconjoară
Isuse! — scoală că perim!
Atât de slabă ni-e puterea
C'abia putem să mai vâslim!.

Și'n clipa grea, El se ridică
Cu chipul dulce și ceresc!
Adâncul mării și furtuna
La glasul Lui se liniștesc

In inimi ne aprinde focul
Neostenitei năzuinți
Și luminos ne-arată în zare
Limanul Mării Biruinți.

Noi il primim cu 'nfiorare
Și fericiti îi mulțumim
Că 'n adâncimea Mării Moarte
Nu ne-a lăsat ca să perim I. M

Inimă rănită

Biată inimă sfârșită,
— Lumânare arsă întreagă!
Pentru câți te stângi acuma
Câți din ei o să 'nțeleagă?...

Te-ai aprins în nopți cu ploaie
Pe cărări pustii și moarte
Să arunci o rază în calea
Rătăcitului departe.

Dornic ți-ai răsrânt lumina
In bordeiele cu paie
Să aprinzi in vatra rece
A nădejdilor vâpae.

La altare 'ngenuncheată
Plâns-ai stropi fierbinți de slugă
Pentru toată lumea asta
De-opotrivă 'arzând în rugă...

Când în raze de lumină
Când în unde de căldură
Tu te-ai risipit la lume
Fără grijă la măsură...

Azi când pâlpâi ostenită
Ca sfârșitul muc de ceară,
—Cui să-i pese că te mistui
Biată inimă amară?

Cui să-i pese că durerea
Gata-i flacăra să-ți stângă
Că'n adâncul tău nici lacrimi
Nu sânt astăzi să mai plângă?

Cui să-i pese când nu-i nimeni
Tremurul să-ți înțeleagă;
— Și s'apropie 'nserarea
Lumânare arsă 'ntreagă...

T. D.

Duhul sfânt ni-L vestește pe Isus Mântuitorul

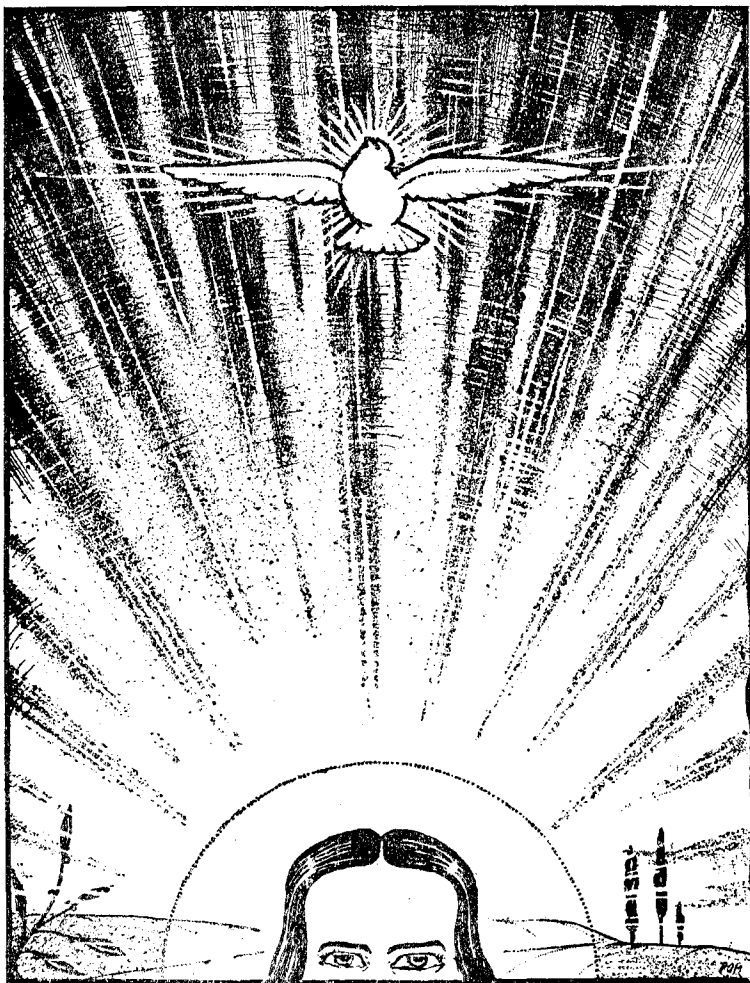
Înainte de a pleca din lume, Domnul Isus a lăsat făgăduința frimterii Duhului Sfânt, ca pe „Mângâietorul“ ce va rămâne cu voi în veac (Ioan 14,16) și ca pe „Învățătorul“ ce vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu (Ioan 14,26). Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului — zice Isus — El mă va preamări pe Mine căci dintru al Meu va lua și va vesti vouă. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt, de aceea am zis că dintru al Meu va lua și va vesti vouă (Ioan 16, 13-15).

Domnul Isus, după cum citim în Evanghelie, l-a vestit pe Duhul Sfânt iar Duhul Sfânt la rândul Său, este un vestitor al Mântuitorului. El ni-L descoperă pe Mântuitorul. El ni-L apropie. El ne umple inima de dorința de-al cunoaște, de-ai iubi, de-al mărturisi, de-al primi, de-a ne împărtăși cu El.

Duhul sfânt se ocupă neîncetat cu vestirea Mântuitorului. Tot timpul și-l folosește pentru a-L descoperi sufletelor pe Isus Hristos. El îl mărturisește (Ioan 15, 26) neîncetat pe Domnul Isus și Jertfa Crucii Sale, ne arată mereu Golgota și ne aduce mereu aminte desupra dragostea Lui.

„El vă va învăța toate lucrurile“. Duhul sfânt e „vistiurul bunătăților“, e comoara înțelepciunii și cunoștinții lui Dumnezeu. Și cu toate darurile dumnezeiești, El a fost trimis de Tatăl în Numele Domnului Isus, ca să învețe pe cei credincioși, toate lucrurile.

„Și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu“ Duhul sfânt nu ne-a adus o învățătură nouă, deosebită de cea a Domnului. El ne „aduce aminte“

de ceace ne-a spus Domnul, ne îndreaptă ochii și inimile neîncetat spre Evanghelia Lui, spre Cuvintele Lui, pe care El vrea să ni-le descopere și să ni-le adânciască mereu în inima și viața noastră. Când ochii ți-se umezesc și inima ți-se aprinde atunci când citești Evanghelia, când sufletul ți-se luminează și te cuprinde râvna de a trăi Cuvântul pe care-l auzi propovăduindu-se, aceasta e lucrarea Duhului sfânt, care vrea să facă din noi, trăitori ai Evangheliei și a ne umplea de Isus Hristos Mântuitorul nostru cum spune părintele I. Trifa în cartea sa despre Duhul sfânt.

„Duhul sfânt ne învață neîncetat despre Isus Mântuitorul.

În toate împrejurările vieții noastre, Duhul sfânt îl pune în fața noastră pe Mântuitorul, viața Lui și învățăturile Lui. De ești sărac, Duhul sfânt îți zice: uita-te la Isus că n'a avut nici măcar un loc unde să-și plece capul (Luca 9, 58).

De ești în durere și suferință, Duhul sfânt îți arată pe Cel ce a rădat bătăi, batjocuri, dureri grozave și moarte.

De ești prigonit, îți zice: uită-te la Cel ce a fost prigonit dela început, până la sfârșit, în toată viața Lui de pe pământ.

În orice stare ai fi, Duhul sfânt îți zice: uită-te la Isus Mântuitorul și îndată vei primi mângâere, ajutor și scăpare.

Leția de predilecție a Duhului sfânt este îndeosebi Golgota. Aici umblă neîncetat Duhul sfânt să-i atragă pe oameni. Și ce metodă minunată are și aici!

Duhul sfânt începe a-l trezi pe om, arătându-i păcatele și punând în fața lui Jertfa Crucii, iertarea și mântuirea. Duhul sfânt stăruie mereu în lecția aceasta până ce-l pleacă pe om spre Golgota și-l depune la picioarele Crucii zicându-i: „vezi, păcătoșule, de ce dar mare te-a învrednicit Fiul lui Dumnezeu? El a murit pentru tine și păcatele tale. A murit ca să nu mai fii al tău, ci să fii al lui Isus Hristos care te-a răscumplat cu un preț mare (Corinteni 3, 25, și 6, 19), stăruind până la a putea rosti cuvintele ap. Pavel: „De acum nu mai trăiesc eu, ci trăiește în mine Isus Hristos, carele m'a iubit și s'a dat pe Sine însuș pentru mine“ (Galateni 2, 20). Aceasta este culmea la care se poate ridica un om pământean. Aceasta este lecția de încheiere a Duhului sfânt: punctul suprem al mântuirii sufletești, iar acest punct îl putem câștiga numai cu ajutorul Duhului sfânt.

Când ajungi la acest punct, deodată ți se schimbă întreg felul de a vedea, de a trăi, gândi și de a vorbi.

Duhul sfânt îl vestește și îl preamărește pe tot locul pe scumpul nostru Mântuitor. Așa să facem și noi. N'ai aflat încă pe Domnul și mântuirea? Lasă-te atras de Duhul sfânt la picioarele Crucii ca să-l afli: iar după ce l'ai aflat preamărește-l neîncetat și îl vestește și altora.“

I. M.

O făgăduință minunată

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el“ (Ioan 14,23)

Dumnezeul nostru și Domnul Hristos vor locui împreună cu noi. Cum se va întâmpla o minune atât de mare? Evanghelia Sf. Treimi îți dă răspunsul: când ai fost ertat de toate păcatele tale prin sângele Domnului Hristos, atunci Dumnezeu îți dă Duhul Său cel Sfânt, prin care te naște din nou și devii un copil al lui Dumnezeu. Prin nașterea din nou se împlinește această minune, care întrece orice pricepere: „Dumnezeu și Hristos vor locui împreună cu noi“. Ceeace se cere dela tine, e să iubești pe Domnul nostru și să păzești cuvântul Lui.

El te întreabă acuma, o suflute drag: „ai primit Duhul Sfânt? te-ai născut din nou? ești un copil al lui Dumnezeu?“ Dacă nu ești născut din nou, atunci să știi că n'ai primit pe Domnul Hristos, că nu este cuvântul Lui viu în tine. Cheamă puterea Duhului Sfânt, deschide-I larg inima ta, ca să poată locui Dumnezeu și Hristos împreună cu tine.

Tălmăcire SORA MARIA

Frumoasă este viața

Frumoasă e viața
Atunci când ai găsit
Comoara cea mai scumpă:
Isus cel răstignit.

Frumoasă e viața
Când mintea ta e sus,
Când gura ta slăvește
Pe dulcele Isus.

Frumoasă e viața
Atunci când vei lupta
Cu valorile grele
Ce vin asupra ta

Frumoasă e viața
Când vrei să isbutești
Să 'nvingi lumea și trupul,
Și grijile lumesti.

Frumoasă e viața
Când scapi din lanțul greu,

Când mergi pe calea strâmtă
Când mergi cu Dumnezeu.

Frumoasă e viața
Când ai un singur țel:
Să-L vestești pe Domnul,
Și să trăești cu El.

I T

Frați Creștini!

Citiți cărțile despre „Duhul Sfânt“ — scrise de părintele Iosif Trifa. Astfel de cărți nu sau mai scris în literatura noastră religioasă. Și nu se găsesc nici chiar în literatura universală altele ca acestea.

Sunt trei volume și costă 12 lei fiecare

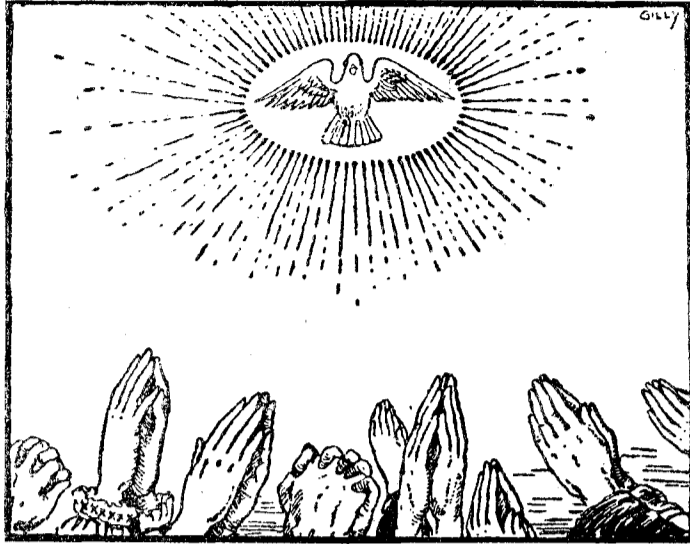
Vino și te sălășluiește întru noi...

Golul nostru — Plinătatea Lui

Duhule sfinte, isvor de viață și îmbelșugare, vino sălășluiește-Te întru noi! Ni-e sufletul gol de mângâiere, ni-e inima secată de lipsuri multe și mari. Suntem ca niște fântâni secate de arșița căldurilor și năcazurilor multe și mari. Duhule sfinte, vino și te sălășluiește întru noi. Vino și umple golul nostru cu plinătatea Ta, umple adâncul nostru uscat, cu apa fermecată a Vieții, isvorată din Tine. Să se bucure sufletul nostru de belșugul Harului Tău îndestulat.

Lutul nostru — Cuptorul Lui

Duhule sfinte, Cuptor binecuvântat din care au eșit cele mai minunate vase, de care s'a slujit Împăratul cel Atotputernic — vino și te sălășluiește întru noi. Primește-ne și pe noi, aceste slabe vase de lut crud și nears, primește-ne în Tine. Fă Domne, Duhule sfinte, ca binecuvântata Ta fierbințeală, să călească aceste vase, să ardă aceste vase, pentruca Stăpânul și Făcătorul nostru, să se poată folosi de noi în slujba Lui, acolo unde va fi voia Lui și

atât cât va fi voia Lui.

Buruienile noastre — Focul Lui

Ni-e sufletul plin de buruieni și hățșurile păcatului și răutăților. În aceste buruieni și uscături se adăpostesc șerpii atâtor ispite și îndemnuri rele. În ogorul inimii noastre s'au înrădăcinat spinii și mărăcinii tuturor relelor. Duhule sfinte, vino și Te sălășluiește întru noi. Vino Duhule sfinte cu focul tău cel binecuvântat și aprinde acest smidaiu de scârbă și de necurăție. Fă ca focul Tău să

ardă până în rădăcină aceste buruieni, cari ne-au secătuț și ne secătuiesc vraga sufletului. Trage brazde adâci în ogorul inimii noastre cu plugul suferinței și seamănă apoi în acest ogor sămânța grâului Tău curat, ca să-ți aducem Ție roadă îmbelșugată de fapte bune.

Limbile dela Babel — limbile dela Ierusalim.

Limbile au făcut despărțirea dela Babel, limbele au făcut unirea dela Ierusalim. Limbile au împrăștiat pe fiii oamenilor,

limbile au adunat pe fiii Domnului la Ierusalim.

Duhule preasfinte, Te rugăm vino și sălășluiește-te întru noi. Umple-ne și pe noi cum ai umplut în ziua Cincizecimii pe apostolii Tăi de putere, de îndrăzneală, de dragoste, de credincioșie. Desleagă și limbile noastre, cum ai deslegat ale lor.

Fă-ne Duhule sfinte, și pe noi niște ucenici și mărturisitori ai Tăi. Folosește-Te și de noi în lucrarea Ta. Harul Tău ni-e de-ajuns. Belșugul Tău ni-e destul. Dă-ni-le, Duhule sfinte cu prisosință și trimite-ne în toate părțile lumii; la mii de Caiate și de Neroni, — te vom mărturisi pe Tine, Duhul adevărului — până dincolo de marginea durerii.

O nemărginită oștire de suflete, îngenunchează cu fața către Răsăritul Tău te cheamă cu buzele însetoșate de Tine, cu mâinile împreunate și cu ochii în lacrimi: vino și te sălășluiește întru noi!

Duhule! sfinte ascultă! Auzi-ne! Vino și te sălășluiește ietru noi și ne curățește de toată întinăciunea!..

T. Dar

Tinerime rătăcită și necredincioasă.

Un lucru de wimire am citit zilele aceste într'o revistă. În Statele Unite, din 49 milioane de tineri, 39 milioane n'au auzit nimic despre Dumnezeu. În școlile din New-York din 55 mii de tineri 16 mii n'au auzit nici măcar de cele 10 porunci din Biblie (Decalogul).

La ce fel de viitor te poți aștepta oare cu astfel de tineret? Cât de departe suntem de vremea când pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca tundul mării de apele ei.

Istorie mici cu înțeles mare

Putere, — sau timp pierdut

Rugăciunea — spunea odată un credincios! — poate fi sau o mare putere pentru om, sau o pierdere de timp. Dacă rugăciunea e pierdere de timp, poate un om să se „roage” cât de mult, el nu primește nimic sau aproape nimic. Dar dacă rugăciunea pentru un om este o putere, atunci poate să nu ceară nimic, sau aproape nimic — el va primi mult!

Iubitul meu, poți să spui numai din gură rugăciuni cât se poate de lungi, dacă nu le spui din suflet, cu putere, cu fiori, n'ai făcut nimic! Ai pierdut

timpul degeaba. Dimpotrivă, când rugăciunea ta e foc și putere chiar dacă e scurtă — vei avea câștig.

Dragul meu, cum e rugăciunea ta?

Doi — și unul

Dumnezeu a dat omului doi ochi! — dacă pierde unul, tot îi mai rămâne unul. I-a dat două mâini, două picioare dacă pierde pe unul tot îi mai rămâne unul.

Dar are, numai un suflet! Dacă îl pierde nu-l mai poate înlocui cu nimic.

Căci ce va da omul în schimb pentru sufletul său (Matei).

Orașul nebunilor

Așa ar putea fi numită capitala Rusiei, Moscova. Intr' adevăr, în acest oraș sunt azi peste 110 mii bolnavi mintali pe când în 1910 nu erau decât 60 mii.

Acest spor de nebunie spune și el ceva.

Spune că necredința și bolșevismul, tăgăduirea lui Dumnezeu și ateismul, nu pot duce decât la nebunie.

Când omul își pierde cum-pătul credinței, prăpastia pierzării își deschide gura ca să-l înghită pe totdeauna.

Doamne ferește-ne!

Să deosebim bine voia lui Dumnezeu

Fraților, nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci vă prefăceți, prin înnoirea minții noastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12,2).

Această „prefacere a minții” o dobândim la picioarele Crucii lui Isus cel răstignit și înviat pentru noi, prin ceace se cheamă „nașterea din nou” (Ioan 3,3). Omul născut din nou se face fiu a lui Dumnezeu, trăind călăuzit de Duhul Sfânt. (Rom.8 14) Cine este născut din nou s'a îmbrăcat întru Hristos (Gal. 3,7) și și-a răstignit firea pământească (omul cel vechi) și trăește prin credință în Domnul Isus Hristos (Galateni 5,24; 2,20).

Un astfel de om renăscut, se face în acelaș timp ucenic a lui Isus și este cu adevărat creștin (Fapte 11,26)

Iubiți frați, voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră (I Tes. 4,3). Dumnezeu însuși zice: *Fiiți sfinți, căci Eu sunt sfânt* (Pet. 1,16) Dar sfințirea noastră este Hristos Domnul El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire,

sfințire și răscumpărare (I Cor. 1,30). *Cine este născut din Dumnezeu biruește lumea* (păcatul) și ceace câștigă biruința asupra lumii este credința noastră în Isus (Ev. Ioan 11,25, Ep. I Ioan 5,4).

Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, să ne îmbrăcăm cu o inimă plină de îndurare, cu bună-tate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare (Col. 3,12) pentruca, în vremea ce ne mai rămâne de trăit în trup (pe pământ), să nu mai trăim după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu (I Pet. 4,2).

Deaceea, fraților, căutați cu atât mai mult, să ne întărim chemarea și alegerea noastră (în Domnul), căci dacă facem lucrul acesta, nu vom aluneca niciodată. În chipul acesta ni se va da (și nouă) din belșug intrare în împărăția cea vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos (II Pet. 1,10-11).

Fr. David B. Ioan

„Și Esau și-a vândut dreptul de întâi născut” (Facere 25,23)

Parcă nicăiri Sf. Scriptură nu ne înfățișează mai nimerit, icoana omului lumesc și pământesc, ca în istoria lui Esau, fiul patriarhului Isaac dela Facere 23, 25-34. Citim: „S'au împlinit zilele când (Rebeca) avea să nască; și iată că în pântecul ei erau doi gemeni... Isaac era în vârstă de șase zeci de ani, când s'au născut ei. Băieții aceștia s'au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă, în corturi... Odată pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s'a întors dela câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: Dă-mi te rog să mânânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală... Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!” Esau a răs-

puns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi folosește dreptul acesta de întâi născut?” Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi”. Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut... (citiți pe larg această istorie, la locul arătat mai sus).

Pentru un blid de linte, Esau își vîndea dreptul de întâi născut. Pentru o mâncare repede trecătoare, vinde un drept atât de prețios. Neapărat, trebuie să fi fost un om al poftelor acest Esau, încât să fie în stare a face o faptă așa nechibzuită. Și când te gândești că era fiul lui Isaac, nepot a lui Avraam, mlădiță din tulpina aceasta atât de iubită de Dumnezeu, căreia i-se făgăduise atâtea binecuvântări, de cari, prin aceea că era întâi născut, urma ca întâi el, Esau, să aibă parte. Ci el se lapădă de toate aceste binecuvântări, pentru un biet, „blid de linte”. Se vede că ochii lui nu erau în stare a privi, mai sus de câmpiile pe care le cutreera, de animalele pe cari le vâna și de poftele în cari trăia. De aceea făgăduințele făcute de Dumnezeu lui Avraam trec asupra fratelui său Iacov, iar el pierde toate binecuvântările de cari ar fi putut să aibă parte. Cărând se amestecă apoi cu neamurile păgâne în mijlocul că-

roră trăia, până când urmașii lui, uită cu totul pe Dumnezeu cel adevărat și devin un popor păgân, cunoscut în Sf. Scriptură sub numele de Edomiți.

Și totuși să nu osândim prea mult nechibzuita faptă a lui Esau. Că el fac atâtea din creștinii zilelor noastre. Sunt și azi atâtea fii duhovnicești a lui Avraam, cari pentru un blid de linte își vînd dreptul de întâi născut. Cei mai mulți creștini și astăzi se lapădă de făgăduințele și binecuvântările lui Dumnezeu, numai să se „înfrupte” din blidul pe linte otrăvită al plăcerilor lumii.

În nesocotința lor, își vînd ca și Esau, moștenirea unei vieți veșnice, pentru o clipă trecătoare. Și e dureros că și chiar dintre cei ce se numesc credincioși, unii, cari o vreme se păreau stăruitori pe Calea Domnului, la un moment dat, pentru o slujbă, pentru un câștig, un pic de onoare, îl părăsesc pe Domnul și trec în tabăra „fiilor lui Esau”. Își vînd ca și tatăl lor, dreptul de moștenire pe un „blid de linte”.

Lucru și mai dureros, este însă atunci, când chiar fiul unui părinte credincios, crescând mare, nesocotește toată strădania părinților săi, calcă în picioare zestrea sufletească ce i-au lă-

sat-o moștenire și furat de amăgirea lumii, vinde totul pentru un biet interes pământesc. Astfel de copii însă dovedesc că sunt numai fii trupești nu și sufletești ai părinților lor.

O! Domnul Isus să ne păzească, a vinde vreodată cereasca moștenire a vieții veșnice, pentru vreun trecător „blid de linte”. Orișicât ar fi de mare și oricât de „flămânzi” am fi.

Să luăm aminte neconținut, la cele ce ni le spune sf. Pavel la Evrei 12, 16: „Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut”.

Toate cele pământești, să știm și noi a le prețui după prețuirea sf. apostol Pavel: ca niște „gunoaie”, față de prețul cel nespus de mare, al celor cerești și veșnice.

I. Călăuză

Veghiați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc, ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. (Evrei 12, 16)

Cele două feluri de „căutări” și „căutători”

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, pomenește despre două feluri de „căutători” și două feluri de „căutări” a Domnului: căutători buni și căutători răi; căutarea spre mântuire și căutarea spre pierzare.

I. Ce duioasă e căutarea miresei din „Cântarea Cântărilor” după Mirele ei; căutarea sufletului „bolnav de dragostea lui Isus”, după Mirele și lubitul lui, „fără de care nu poate trăi”.

Toți cei cari îl vor căuta așa pe Mântuitorul îl vor găsi. Vor găsi un Mântuitor, cu brațele deschise, plin de mângâiere, plin de iertare, plin de dragoste.

II. Dar cât de vinovată este ceialaltă căutare, a fariseilor și celor dela ev. Ioan cap. 7, 19, 32, cari îl căutau pe Domnul ca să-l omoare. Sufletele pline de ură și dușmănie, care îl caută mereu, pe toate drumurile, cu toate prilejurile, să-l omoare pe Isus. Să înăbușe lucrarea Lui, să împrăstie pe copiii Lui, să stingă Duhul Lui cel adevărat.

Il vor afla și aceștia odată pe El, dar atunci nu vor mai afla un Isus iertător și îndurător — ci un Isus drept și judecător care le va rosti teribila sentință dela Matei 25,41: „Duceți-vă dela Mine blăstâmaților în focul veșnic”...

Celor dintâi, Domnul le trimite dulcea încurajare: „Căutați și veți afla” (Luca 11,9) Căutați-Mă cu dragoste și s'aruiță și voi mă veți afla căci Eu mă voi lăsa afat de voi!.

Iar celorlalți le spune: „Mă veți căuta și veți muri în păcatele voastre.. (Ioan 8,21)

Câtă deosebire între aceste două feluri de căutători și căutări. Unii îl caută plângând de dor, alții îl caută răcnind de ură, Toți îl caută pe acelaș Isus, dar căutarea unora este spre Viață și Fericire, iar căutarea celorlalți spre moarte și pierzare. Unii îl caută pe Domnul plângând pe drumuri, cutreerând cetatea (lumea) ulițele și piețele, căutând pe Domnul, lubitul inimii lor (Cântarea Cântărilor 3,2) — prin lipsuri, prin necazuri, prin batjocuri și prigoane „bolnavi de dorul și dragostea Lui”.

Iar ceilalți îl caută pe Domnul „răcnind ca niște lei” (I Petru 5,8) gata mereu cu cruci, cu spini și cuie să-l răstignească Il caută în-

crezători în puterea lor, în autoritatea lor, în bogăția lor. Vor merge cu oile lor și boii lor, să caute pe Domnul dar nu-l vor afla nicidecum, căci s'a depărtat din mijlocul lor (Osea 5,6). Nu-l vor afla până în ziua cea mare „Când il vor vedea toate neamurile pământului, venind pe nori cu Slavă mare (Matei 24, 30).

Dar „aflarea” aceasta va fi spre pierzarea lor.

Fericiți au fost și vor fi cei ce l-au căutat și îl caută încă pe Domnul „cutreerând ulițele” și plângând de dorul Lui, căci de aceștia El a fost aflat și s'a lăsat aflat întotdeauna.

Fericiți sunt cei puțini, cari strigă mereu cu Psalmistul: Te-am căutat... și Te-am aflat Doamne... căci aceștia vor fi veșnic cu El, în

Fericirea Lui și în dragostea Lui. Dar vai de aceia cari îl caută răcnind cu ură în contra Lui, căci ei vor afla Răzbușarea și Judecata Lui. Vor afla „isvorul cel de foc”, pentru că au nesocotit dragostea și Jertfa Lui

lubitul meu, tu între cari căutători ești? Ce fel de căutare a Domnului, e căutarea Ta? Pe care Isus vrei tu să-L afli? Pe cel cu brațele deschise, pline de dragoste sau pe cel ce-ți va spune: „Du-te dela Mine nelegiutule!” Să ști lubitul meu, precum este căutarea ta, așa va fi și găsirea!

Duhul sfânt să facă așa ca să-L găsești pe cel dintâi.

Fr. T. D.

— A MURIT UN OM AL LUI DUMNEZEU. Zilele trecute s'a stins în Ungaria marele scriitor și predicator, Episcopul cat. Dr. Toth Tihamer. A fost un suflet cu adevărat al Domnului.

Bunul Tată Cereșc să-i facă loc în Ierusalimul cel cereșc.

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un abonat

Așa a fost...

Așa a fost din moși strămoși
Toți oamenii cei credincioși
O viață n'reagă au luptat
Să birue orice păcat.

De valuri mari au fost loviți
Și prea adesea prigoniti.
Cu ochii țintă către cer
Aveau răbdare ca de fer.

Pentru Isus, blândul Păstor,
Și-au închinat viața lor.

Au pribegit din loc în loc
Trecând prin cuptorul de foc
In lupte și prin mari nevoi,
O clipă n'au dat înapoi
Avut-au un mare avânt
Pentru Isus, Domnul cel sfânt

Așa au fost din moși strămoși
Toți oamenii cei credincioși
Trăit-au pentru blândul Miel
Și au murit tot pentru El I T